

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tost/3/2018
Identifikačné číslo spisu: 9018200005
Dátum vydania rozhodnutia: 24. januára 2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9018200005.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci vyžiadanej osoby B. U., o udelenie dodatočného súhlasu so stíhaním pre iné trestné činy na základe žiadosti Okresného štátneho zastupiteľstva v Jablonci nad Nisou, sp. zn. ZN 2383/2015, na neverejnom zasadnutí konanom 24. januára 2018 v Bratislave, o sťažnosti vyžiadanej osoby B. U. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2Ntc/9/2015, z 18. decembra 2017, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku sťažnosť vyžiadanej osoby B. U. sa z a m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave uznesením, sp. zn. 2Ntc/9/2015, z 18. decembra 2017 rozhodol tak, že podľa § 35 ods. 1 písm. a), ods. 2 zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov s poukazom na § 514 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku udelil dodatočný súhlas s trestným stíhaním obvineného B. U., nar. XX. F. XXXX v Y., trvale bytom Y., L. XXXX/XX, štátny občan Slovenskej republiky, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Liberec, Česká republika na trestné konanie vedené políciou Českej republiky, Krajské riaditeľstvo polície Libereckého kraja, územný odbor Jablonec nad Nisou, oddelenie obecnej kriminality pod sp. zn. KRPL-23484/TČ-2015, pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia a vykázania podľa § 337 ods. 3 písm. b) Trestného zákona Českej republiky, ktorého sa mala vyžiadaná osoba B. U. dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 27. februára 2015 v čase od 10:15 hod. do 10:17 hod. ako odsúdený vykonávajúci trest odňatia slobody vo väznici Rýnovice, Belgická 3765/11, utiekol z nestráženého pracoviska firmy G. v V., Z. XXXX/XX, kde bol pracovne zaradený. Proti tomuto uzneseniu podala vyžiadaná osoba B. U. riadne a včas sťažnosť podaním z 28. decembra 2017. Vyžiadaná osoba uviedla, že došlo k porušeniu zásady špeciality tým, že uznesením z 21. septembra 2017 bolo voči vyžiadanej osobe B. U. začaté trestné stíhanie pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia a vykázania podľa § 337 ods. 3 písm. b) českého Trestného zákonníka, doručené vyžiadanej osobe 3. októbra 2017 bez toho, aby v tomto čase mali orgány činné v trestnom konaní súhlas vyžiadanej osoby alebo súhlas Slovenskej republiky, resp. Krajského súdu v Bratislave, ktorý v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 2Ntc/9/2015 rozhodoval. Porušenie zásady špeciality možno považovať za porušenie ustanovenia § 9 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, podľa ktorého trestné stíhanie nemožno začať a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené. Vyžiadaná osoba poukázala na

rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Tdo 51/2012, zo 6. septembra 2012 a v tejto súvislosti uviedla, že porušenie zákona nielen vnútroštátneho, ale aj porušenie základných princípov medzinárodnej spolupráce v trestných veciach o vydávaní osôb na účely trestného stíhania je závažným porušením práv vyžiadanej osoby, ktoré by mohlo mať za následok zodpovednosť Slovenskej republiky za porušenie tohto práva pred medzinárodným súdnym orgánom na ochranu základných ľudských práv. V prípade jeho osoby preto došlo k porušeniu zásady špeciality zo strany orgánov činných v trestnom konaní Českej republiky. Má za to, že Okresné štátne zastupiteľstvo Jablonec nad Nisou vedome zatajilo, že voči vyžiadanej osobe B. U. už prebieha trestné stíhanie pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia a vykázania podľa § 337 ods. 3 písm. b) Trestného zákonníka Českej republiky, ktoré bolo voči vyžiadanej osobe začaté 21. septembra 2017 pred udelením dodatočného súhlasu slovenského súdu. Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením dodatočný súhlas na trestné stíhanie vyžiadanej osoby nemal udeliť, nakoľko bolo porušené jeho právo, ktoré využil pri vydávaní do Českej republiky, kde uplatnil zásadu špeciality, ktorá bola porušená. Sťažnosť vyžiadanej osoby B. U. bola zaslaná na vyjadrenie prokurátorovi Krajskej prokuratúry v Bratislave, ktorý sa k podanej sťažnosti do času rozhodovania Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevyjadril. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému podala vyžiadaná osoba sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku a zistil, že sťažnosť B. U. je neprípustná. Podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze (ďalej aj „zákon o EZR“) ustanovenia prvej, tretej a piatej časti sa použijú primerane aj na konanie o žiadosti iného členského štátu, ktorému bola osoba vydaná zo Slovenskej republiky na základe európskeho zatýkacieho rozkazu, o súhlas, aby mohol vydanú osobu stíhať pre iný trestný čin spáchaný pred vydaním, než pre ktorý bola osoba vydaná na základe európskeho zatýkacieho rozkazu, alebo aby mohol byť vykonaný aj iný trest odňatia slobody, než pre ktorý bola vydaná. Podľa § 22 ods. 7 prvá veta pred bodkočiarkou zákona o EZR proti rozhodnutiu krajského súdu o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu je prípustná sťažnosť vyžiadanej osoby len pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1, sťažnosť má odkladný účinok. Podľa § 23 ods. 1 zákona o EZR vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu sa odmietne, ak a) sa na trestný čin, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, vzťahuje amnestia, ktorá bola udelená v Slovenskej republike, a slovenský právny poriadok upravuje právomoc slovenských orgánov na trestné stíhanie tohto trestného činu, b) vykonávajúci justičný orgán má informáciu, že konanie vedené v niektorom členskom štáte proti vyžiadanej osobe pre ten istý skutok právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva, alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov členského štátu, v ktorom bol vynesený, c) vyžiadaná osoba nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky z dôvodu jej veku trestne zodpovedná za konanie, pre ktoré bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, d) skutok, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a nejde o konanie podľa § 4 ods. 4 a 5; vo vzťahu k daniam, poplatkom, clám alebo k mene nie je možné odmietnuť výkon európskeho zatýkacieho rozkazu iba preto, že právny poriadok Slovenskej republiky neupravuje rovnaký druh daní alebo ciel alebo neobsahuje rovnaké ustanovenia týkajúce sa daní, poplatkov, ciel alebo meny ako právny poriadok štátu pôvodu, e) vykonávajúci justičný orgán zistil, že trestné stíhanie alebo výkon trestu odňatia slobody vyžiadanej osoby sú premlčané podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a na stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, alebo f) súd na základe postupu podľa § 21a rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia, na základe ktorého bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, do Slovenskej republiky podľa osobitného predpisu. Ako vyplýva z ustanovenia § 35 ods. 1 zákona o EZR, je zřejmé, že pri rozhodovaní o dodatočnom súhlase s trestným stíhaním vydananej osoby sa postupuje podľa ustanovení prvej, tretej a piatej časti zákona o EZR, pričom tretia časť zákona o EZR upravuje okrem iného aj rozhodovanie súdu o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, kde v ustanovení § 22 ods. 7 zákona o EZR je explicitne uvedené, že takéto rozhodnutie možno napadnúť len pre niektorý z taxatívne uvedených dôvodov upravených v ustanovení § 23 ods. 1 zákona o EZR. Obdobne je preto potrebné toto ustanovenie aplikovať aj v prípade rozhodovania súdu o dodatočnom súhlase s trestným stíhaním vyžiadanej osoby. Ak preto vyžiadaná osoba B. U. v odôvodnení podanej sťažnosti neuplatnil ani jeden z dôvodov uvedený v § 23 ods. 1 zákona o EZR, pre ktorý by mohlo dôjsť k odmietnutiu vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu, ktoré sa analogicky aplikujú aj pre sťažnosť

proti uzneseniu o udelení dodatočného súhlasu s trestným stíhaním podľa § 32 a nasl. zákona o EZR, neostalo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky iné ako sťažnosť vyžiadanej osoby B. U. bez jej meritórneho preskúmania podľa § 193 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zamietnuť, keďže vzhľadom na absenciu akéhokoľvek zákonného dôvodu podľa § 23 ods. 1 zákona o EZR, pre ktorý možno neudelíť dodatočný súhlas s trestným stíhaním vyžiadanej osoby pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia a vykázania podľa § 337 ods. 3 písm. b) Trestného zákonníka Českej republiky, nie je prípustná. Pokiaľ ide o námietku vyžiadanej osoby B. U. k procesnému postupu českých orgánov činných v trestnom konaní v rámci trestného konania v Českej republike, táto okolnosť nemôže byť predmetom sťažnostného prieskumu slovenského súdu v konaní o dodatočnom súhlase s trestným stíhaním. Len pre úplnosť treba dodať, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Tdo 51/2012, zo 6. septembra 2012, na ktoré vyžiadaná osoba poukazuje, sa zaoberal aktívnou extradíciou a dovolací súd skúmal procesný postup slovenských orgánov činných v trestnom konaní a súdu, teda presný opak trestnej veci vyžiadanej osoby B. U.. So zreteľom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.